

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 309/2025
28.05.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Слободана Велисављевића и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА и др, због једног продуженог кривичног дела тешка крађа у покушају у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези чланова 30, 33. и 61. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА, ББ, ВВ и ГГ, адвоката Виктора Јухаса Ђурића, поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1021/12 од 26.11.2013. године, у седници већа одржаној дана 28.05.2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА, ББ, ВВ и ГГ, адвоката Виктора Јухаса Ђурића, поднет против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1021/12 од 26.11.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици 1К.1922/2011 од 18.01.2012. године оглашени су кривим окривљени АА, ББ и ВВ због извршења продуженог кривичног дела тешка крађа у покушају из члана 204. став 1. тачка 1) у вези чланова 30. и 61. КЗ, а окривљена ГГ због извршења кривичног дела тешка крађа у покушају из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 30. КЗ, па су осуђени и то окривљена АА на казну затвора у трајању од 3 (три) месеца, окривљене ББ и ГГ на казне затвора у трајању од по 6 (шест) месеци и окривљени ВВ на казну затвора у трајању од 10 (десет) месеци. Окривљени су обавезани да плате суду на име трошкова кривичног поступка износе од по 550,00 динара и на име судског паушала износе од по 3.000,00 динара, а све у року од 90 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Одређено је да трошкови превођења падају на терет буџета Републике Србије.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1021/12 од 26.11.2013. године делимично су усвојене жалбе бранилаца окривљених АА, ББ, ВВ и ГГ у погледу правне оцене дела и одлуке о казни, па је преиначена пресуда Основног суда у Суботици 1К.1922/2011 од 18.01.2012. године тако што је Апелациони суд у Новом

Саду радње окривљених АА, ББ и ВВ описане у изреци првостепене пресуде под тачкама 1. и 2. правно квалификовао у односу на сваког од окривљених као једно продужено кривично дело тешка крађа у покушају у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези чланова 30, 33. и 61. КЗ, а радње окривљене ГГ описане под тачком 2. изреке првостепене пресуде правно квалификовао као кривично дело тешка крађа у покушају у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези чланова 30. и 33. КЗ, те је окривљене осудио и то окривљену АА на казну затвора у трајању од 3 (три) месеца, окривљене ББ и ГГ на казне затвора у трајању од по 4 (четири) месеца и окривљеног ВВ на казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци, док је одбио као неосноване и то у преосталом неуваженом делу жалбе бранилаца окривљених, а у целости жалбу Основног јавног тужиоца у Суботици, па је у непреиначеном делу потврдио пресуду Основног суда у Суботици 1К.1922/2011 од 18.01.2012. године.

Бранилац окривљених АА, ББ, ВВ и ГГ, адвокат Виктор Јухас Ђурић је поднео захтев за заштиту законитости само против правноснажне другостепене пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1021/12 од 26.11.2013. године, из разлога предвиђених одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП и то конкретно због повреде члана 6. – 1. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, те да укине пресуду Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1021/12 од 26.11.2013. године у односу на све окривљене и предмет врати том суду као другостепеном на поновни поступак.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажну пресуду против које је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Наиме, стоји навод захтева браниоца окривљених АА, ББ, ВВ и ГГ да је у поступку који је претходио доношењу пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1021/12 од 26.11.2013. године окривљенима повређено и ускраћено људско право на правично суђење које је зајемчено чланом 6. став 1. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, а што је и утврђено одлуком Европског суда за људска права Димовић и други против Србије од 19.11.2024. године, по представи број 40238/16. Ово имајући у виду да из списка предмета произилази да је Европски суд за људска права (Четврто одељење) у предмету Димовић и други против Србије, формираном на основу представке број 40238/16 коју су суду дана 21.06.2016. године против Републике Србије поднели окривљени АА, ББ, ВВ и ГГ на основу члана 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: „Конвенција“), а које је заступао њихов бранилац – адвокат Виктор Јухас Ђурић, дана 19.11.2024. године донео пресуду којом је утврдио да је у конкретном случају дошло до повреде члана 6. став 1. Конвенције и да тужена држава треба да подносиоцима представке исплати износе од по 900 евра сваком подносиоцу у року од 3 месеца,

заједно са било каквим порезом који се може наплатити на име накнаде за претрпљену нематеријалну штету, а који износ ће бити конвертован у валуту тужене државе по стопи која се примењује на дан исплате, као и да им по истеку рока од 3 месеца исплати обичну камату на наведени износ по стопи која је једнака најнижој каматној стопи Европске централне банке, уз додатак од 3 процентна поена. У пресуди је наведено да је поступањем Апелационог суда у Новом Саду у предмету Кж1 1021/2012 против окривљених АА, ББ, ВВ и ГГ дошло до повреде члана 6. став 1. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода, из разлога јер Апелациони суд у Новом Саду није доставио одбрани копију писаног мишљења Апелационог јавног тужиоца у Новом Саду, у којем је изнет предлог да се жалбе поднете од стране бранилаца окривљених одбију, а да се жалба Основног јавног тужиоца у Суботици уважи и да се окривљенима изрекну строжије казне затвора, чиме је по ставу суда окривљенима онемогућено да прописно учествују у поступку пред Апелационим судом у Новом Саду и лишени су правичне расправе у смислу члана 6. став 1. Конвенције, обзиром да је нарушено начело контрадикторности у кривичном поступку и одбрани није дата могућност да се, пре него што другостепени суд донесе одлуку у жалбеном поступку, упозна са писаним мишљењем надлежног јавног тужиоца и евентуално да коментар на исти.

Међутим, како из списка предмета и побијане другостепене пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1021/12 од 26.11.2013. године произилази да недостављање одбрани копије писаног мишљења надлежног јавног тужиоца и то Апелационог јавног тужиоца у Новом Саду који је у смислу члана 445. став 3. ЗКП ставио свој предлог, а које достављање одбрани од стране другостепеног суда није изричито ни предвиђено Закоником о кривичном поступку, по налажењу Врховног суда, у конкретном случају није било од апсолутног утицаја на законитост и правилност доношења правноснажне другостепене пресуде, то следствено томе Врховни суд налази да у конкретном случају није потребно укидање правноснажне другостепене пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1021/12 од 26.11.2013. године и враћање предмета том суду на поновно одлучивање. Ово посебно имајући у виду да је у конкретном случају жалба Основног јавног тужиоца у Суботици у целости одбијена као неоснована, док су жалбе бранилаца окривљених АА, ББ, ВВ и ГГ делимично усвојене у погледу правне оцене дела и одлуке о казни и првостепена пресуда је преиначена, те су окривљени ББ, ВВ и ГГ осуђени на казне затвора у краћем временском трајању од оних које су им изречене првостепеном пресудом, док је окривљеној АА казна остала иста, а што је управо супротно предлогу Апелационог јавног тужиоца у Новом Саду.

Са изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одбио као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА, ББ, ВВ и ГГ, адвоката Виктора Јухаса Ђурића.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић